Enderrock | Oriol Rodríguez | Actualitzat el 09/10/2019 a les 15:00

Plou i fa sol amb Salvatge Cor

Entrevistem els mallorquins guanyadors de Premi Joventut 2017 amb motiu de la sortida del nou disc

Salvatge Cor | Aida Domínguez

Guanyadors del Premi Joventut 2017 del Sona9, els mallorquins **Salvatge Cor** van debutar de llarg amb *Hi ha gent que entra dins la teva ànima i ja no en sortirà mai més* (DiscMedi, 2018), ambiciós exercici de bedroom pop. Un any i mig després, passant per un moment d'extrema fertilitat creativa, la banda liderada pel cantant i guitarrista Llorenç Romera presenta *Bruixes* (DiscMedi, 2019), en què sintetitza totes les virtuts que ja van deixar entreveure en el debut.

Pocs mesos després de l'anterior disc vau gravar les cançons de *Bruixes* a Bucbonera Studios. Sou un grup prolífic?
LLORENÇ ROMERA: En principi, Bruixes havia de ser un EP amb les quatre cançons del Premi Joventut del Sona9. A més, per a la fase final del concurs també vam enregistrat l'adaptació del poema de "Chen la commoció (el tro)" de Pere Vilanova, així que ja en teníem cinc. I després en vam escriure una de nova, i aleshores eren sis... Finalment, amb el productor, Jordi Bastida, vam estar escoltant les peces instrumentals que teníem, i també vam decidir incloure-les.

Al final és un disc amb concepte d'EP, però que és un àlbum amb nou cançons.
L.R: Podríem dir-ho així. Estem contents i sorpresos amb el nou disc, perquè, en comparació amb el que havíem fet abans, aquest material és completament diferent. **Salvatge Cor** ha entrat en un terreny sonor nou. *Bruixes* és més dream pop i menys garatge que *Hi ha gent que entra dins la teva ànima i ja no en sortirà mai més*, l'anterior treball.

De quin tant per cent en podem responsabilitzar el productor del disc, Jordi Bastida, actualment un dels músics més sol·licitats de l'escena musical catalana.
L.R: Hem treballat amb ell gràcies, un cop més, al Sona9, perquè havia estat el productor assignat ja en la fase final. Vam tenir molt bona sintonia des de la gravació de "Chen la commoció (el tro)". Amb el Premi Joventut, com que podíem tornar a Bucbonera amb Tomàs Robisco, no ens vam plantejar cap altra possibilitat. Vam tenir clar des del primer moment que volíem gravar allà i amb ells. A més, actualment en Jordi toca amb molta gent i gent molt diversa: **Els Pets**, **Trau**, **Ramon Mirabet**, **Carlos Sadness...**

Què us ha agradat de la manera de treballar del productor del Sona9?
L.R: Una de les coses que més ens interessa és que, tot i tenir una personalitat artística i creativa molt marcada, és una persona molt eclèctica i flexible. Com a productor, t'escolta moltíssim i fa el possible per entendre i fer realitat el que vols aconseguir. Ha agafat les nostres idees i les ha portat més enllà del que mai no haguéssim imaginat. És increïble. **A Salvatge Cor** ens ha aportat claredat i precisió. Amb ell hem confirmat aquell principi minimalista que diu que menys és més. I hem descobert grups que desconeixíem i que han acabat sent una influència, com **Deerhunter**. Jo tenia molt present una banda canadenca que es diu **Alvvays**. Em flipen molt. I també hi ha referents com **Elliott Smith**, **Sufjan Stevens** i **Bon Iver**.

Amb nocturnitat i traïdoria, perquè ni ho sabia ni s'ho esperava ningú, Bon Iver ha publicat *I, i* (Jagjaguwar, 2019).
L.R: Sí, l'he escoltat. Amb **Bon Iver** no puc ser gens parcial. A mi m'agrada tot el que fa, inclosos els discos que no han agradat a la majoria de gent, perquè fins i tot en aquests s'ha arriscat creativament. A més, m'encanta tot el rotllo que es porta amb la numerologia, com en el disc anterior, que es titulava *22, A Million* (Jagjaguwar, 2019), i que també em sembla interessantíssim, sobretot per la influència que manifesta d'altres artistes com ara **Kendrick Lamar**.

I a tu, també t'interessen artistes de rap i trap com el mateix Kendrick Lamar.
L.R: Sí que m'interessen. Fa poc llegia una entrevista a la banda gallega **Novedades Carminha** en la qual admetien que les noves rock stars vesteixen amb xandall. I és ben bé així. No podem negar que s'ha produït un canvi de paradigma. Musicalment les produccions d'aquesta gent són una animalada, realment espectaculars.

En el cas de Novedades Carminha, han tret l'àlbum *Ultraligero* (Ernie Records, 2019), en què el rock de garatge flirteja amb les músiques urbanes...
L.R: És més, en l'últim tema del disc, "Ya no te veo", hi col·labora un traper de Granada, **Dellafuente**, que creativament està fent propostes que són superinteressants dins de l'escena de les músiques urbanes.

Us veieu, Salvatge Cor, col·laborant amb algun artista de rap o trap?
L.R: És clar i per què no? A mi, sempre m'ha agradat el hip-hop. De fet, vaig començar escrivint poesia, i el rap sempre ha tingut el caràcter de la poesia oral. La mètrica i la rima sempre han estat molt presents en les nostres lletres, el que passa és que ha quedat una mica amagat dins del format de grup de pop i rock. Però no ho descartem en cap cas. De fet, molaria molt fer alguna cosa i col·laborar amb artistes com **Dellafuente**, i també amb la **Rosalia**.

Salvatge Cor, Da Souza, Jorra i Gomorra... heu sorgit d'una escena de bandes mallorquines d'indie-rock amb un tractament molt acurat de les lletres.
L.R: És ben cert. A Mallorca, però, el que passa és que, si cuides una mica més de l'habitual les lletres de les cançons, sempre t'acaben comparant amb **Antònia Font**. I això té coses positives i

negatives.

Quines són aquestes coses positives i quines les negatives?
L.R: Antònia Font és la banda sonora de la meva adolescència, sempre els admiraré moltíssim. Però tots noltros fem altres coses. Potser **Lluís Cabot** és qui més s'assembla a **Joan Miquel Oliver** com a lletrista. A mi **Antònia Font** és un grup que m'ha influït més des d'un punt de vista emocional que no pas estilístic, tant musicalment com a l'hora d'escriure les lletres.

Salvatge Cor Foto: Arxiu grup